

Վազգեն Սարգսյան

Աշուն, Հայկական բակ

Աշնան ջինջ կեսօր՝ արևի քաղցրժլատ ջերմությամբ, որ տերևաթափի պատրաստվող թթենու տակ, ցածրիկ աթոռին կույզ եկած հալևորի մի բուռ ոսկորները տաքացնում ու չի տաքացնում: Ծեր թթենին տարվա հետ իր հաշիվները փակել ու տխուր սվսվոցով արև է վայելում: Ռ՞վ գիտե, այս աշունն իր կյանքում կարող է նաև վերջինը լինել. բնի մեջ սև խոռոչը մեծացել խորացել է՝ այնքան, որ խորքում վարդի թուփ են տնկել: Աշնան վերջին վարդը թփի վրա իրեն թագուհի է կարծում. դալուկ վիզը համառորեն դուրս է մեկնում խոռոչից՝ երեսն արևին ցույց տա՝ տեսեք տեսեք... Շատ բան տեսած արեգակը ներողամտորեն ժպտում է. ապրիր, վայելիր կյանքի քո կարճ ժամանակը՝ քեզ էլ չի մնա... Ռ՞ւմ է մնացել, որ ո՞ւմ մնա... Երանի տալու չէ, բայց երանի թփից թուփ թռչող այս թիթեռին, ինքն իր մասին, կողքի թիթեռի, վարդի, թթենու, ծերունու, անխուսափելիի մասին ի՞նչ գիտե... Թիթեռի աչքին կյանքը համատարած գեղեցիկ ու զմայլելի է, ինչպես եկել է թիթեռն, այնպես էլ կգնա աշխարհից՝ միամիտ, անտեղյակ: Վե՛ր կաց, ա՛յ հալևոր, վե՛ր կաց, քեզ էլ մի թիթեռաչափ կյանք է մնացել, քունջ ու պուճախում պահած փողմող կունենաս՝ վերցրու, մտիր պատավիդ թևն ու՝ «լայնարձակ է հայրենի երկիրն իմ», քե՛ք արեք:

Նստե՛լ է: Անշարժ, ինչպես ինքն իրեն հուշարձան, գլուխն ավերի մեջ, կապույտ աչքերի անթարթ հայացքը՝ կրակին: Մոխիրները կրակից բարձրանում, նստում են թավ հոնքերին, մագերին: Չի էլ նկատում: Կողքից նայողին կարող է թվալ, թե դանթել է ու հիմահիմա կրնկնի կրակին: Չէ՛, ուղղակի կրակը ձգում է ու կարգին չի տաքացնում անտերը: Բորբոքելուժեղացնել չի կարելի, որովհետև...

Ինքնանպատակ չի այրվում, նպատակով է այրվում՝ արաղ է քաշում: Այո՛, այո՛: Օղի է թորում, իսկ նման գործով զբաղվողներին գիտե՞ք, չէ՞, ինչ պատիժ է

սպասվում:

Իրենց դատ չի հասնում, իրենք խնկարի ցեղ են, և սա հարսն է ասում կտորից: Իրեն էլ կարելի է հասկանալ. ամուսինը «հե՛ն է խոսպաններում պալատներ է շինում», ինքը հարյուր չորս կիլոգրամանոց մարմինն առած՝ բարձրացել, կտոր է նորոգում: Չարացել է: Ո՞նց չչարանա. ինքը շաղախն անի, ներքևից վերև՝ ճախարակով ինքն իրեն ցելս տա, շիֆեր տա էս բանվորի գործը, վարպետն էլ հո ինքն է ու ինքը: Էն հինգ տարեկան լակոտն էլ հո մարդու մատից փուշ հանո՞ղ չի: Մեկ ցելսը դույլը կլցնի, մեկ՝ կթողնի կջհաննամսովի... Էս, էս բիճեն էլ՝ ոնց որ մարդու տնագ, լրիվ խելքը գցել է: Ոտքերը տակին չեն կանգնում՝ արաղ է քաշում... Ասա արաղը քո ինչի՞ն է, խմողդ ո՞վ է... Հիմա, որ թաղայինը եկավ՝ ի՞նչ պատասխան ենք տալու: Ասում ես էլ՝ բան չի հասկանում՝ վերացա՛ծ... Հալնորն, ախր, էս աշխարհից չի, ձայնը չես հասկանում՝ որտեղից է լսվում: Ականջ դնենք՝ հարսն ի՞նչ է ասում.

Յոթանասուն տարեկան է, թռել ծառը, տանձ է քաղում: Ուրիշ ժամանակ կասի՝ «Լավ չե՛մ լսում»: Ինչ որ իր օգտին է՝ մեզանից էլ լավ է լսում, կեսուրն է, ուրեմն խոսքը կեսուրի մասին է:

Էն տարի՝ 45ին, որ Արաքսի ափին ծնկները թուլացան, տանձի ծառի վրայից շարունակում է ծվծվոցը, էլ դուրս գալու ուժ չունեցավ, Էդ թվի մեջ էլ մնաց... «Բոլորն են խենթ, բոլորը, լացակումում է հարսը, մեջները մի խելոքը չկա»: Ա՛յ տղա, Էդ ի՞նչ ես անում, բեմուրա՛գ...

Բարկությունից երակները հարսի վզի վրա ցցվում են. որդին՝ հինգ տարեկանը, պարսատիկը ձգել, նշան է բռնել ուղիղ պապի ճակատին, հարցնում է. «Պապի, խփե՞մ...»:

Խփեց էլ՝ խփեց, իրենց արյունն է: Հարսը լրբոտում է, քիչ է մնում կտորից իրեն վայր գցի, իսկ ներքևիների համար՝ հե՛շ: Թողը, նշան բռնած, կամացկամաց մոտենում է. «Պապի, խփե՞մ»: Պապը դիրքն անգամ չի փոխում, նստած է՝ գլուխն ափերի մեջ: Իսկ թողը ուժը ներածին չափ ձգել է պարսատիկը, լարումից ձեռքը դողում է. «Պապի, խփե՞մ...»:

Բեմուրա՛գ, ճղվումայթում է մայրը, Էդ խեղճին աստված արդեն խփել է...

Աստծո անվան հիշատակման հետ երկինքն ասես պայթում է ցնծալի աղաղակներից: Պատավր վախեցած խաչակնքում ու նայում է երկինք, թե՛ հրեշտակներեշտակ չկա՞: Աղմուկը, դու մի ասա, մինչև հալնորի ետացած աշխարհն է հասել ու ցնցելարթնացրել է նրան. գլուխն ազատել է ափերի

գերությունից, աչքերը պայծառացել են... Հալևորն ուղղվում է աթոռի վրա, համակ լսողություն է, ձեռքը մեկնում է ձեռնափայտին ու ընդոստ կանգնելով դողացող ոտքերին՝ ձեռնափայտը հրացանի նման մեկնում է առաջ:

Հր՞, գոռում է, ու ձայնը, իսկապես, այլ աշխարհից է լսվում, գրոհն սկսելու հրամա՞ն եկավ:

Թոռը, ինչպես վայել է իսկական գինվորին, թեքվում ու պարսատիկից կրակում է պապի ձեռնափայտհրացանի նշանառությամբ: Քարն առնում է երկաթե դարպասին, որ տագնապաձայն գրնգում է:

Առա՛ջ, գոռում է հալևորը, բայց քայլ չարած՝ տապալվում է:

Առա՛ջ, հևում է ընկած տեղից, առա՛ա՛ա՛ջ...

Տարիներ առաջ, երբ հալևորը ջահել, ուժեղ տղամարդ է եղել, ճակատագիրը նողկալի խաղ է խաղացել նրա գլխին. ամբողջ Եվրոպան, Ճապոնիան էլ հետը՝ թողած, բերելնստեցրել է խեղճին արյունից ու կովից հեռու, մայր գետի ափին, թե՛ սպասիր, շուտով գետն անցնելու ես, գերված հայրենիքդ ազատագրես... Չորս ամիս բերանով եք ասում, ամեն ամիսն ունի 30 օր, օրն ունի 24 ժամ, ժամն ունի 60 րոպե, րոպեն ունի 60 վայրկյան... Վայրկյանվայրկյան չորս ամիս սպասել է հրամանին: Փաստորեն, գետն է եղել, ու հրամանը պետք է լիներ: Դիմացը, հարյուրավոր կիլոմետրերի վրա մարդու շունչ չի եղել, թշնամի չի եղել, ոնց որ գայլերի ռեմակն իր գոհին հոշոտի ու հարայիրոցի վրա պոչը քաշի, հեռանա... Վայրկյան առ վայրկյան չորս ամիս սպասել է գետն անցնելու հրամանին, ու հրամանը մի լուսավոր առավոտ հնչել է. «Թողնե՛լ...»: Աչքերի դեմը սևացել է, ծնկները թուլացել են ու շարքի մեջ ծնկել է: Ու հենց այդպես՝ ծնկած էլ էն թվի մեջ, գետի ափին մնացել է:

Առա՛ջ, ընկած տեղից տնքում է հալևորը:

Նրա կանչը միայն իր պատավին է հասկանալի, նա էլ «սպասում է հալևորի մեռնելուն, որ իրա համար քեֆ քաշի, նրա շա՛տ վեջին է»:

Հարսը իր հարյուր չորս կիլոյանոց մարմինը պահի մեջ կտուրից վար է բերում, ու հալևորը կորում է նրա վիթխարի գրկի մեջ:

Հրաման չկա, ա՛յ հեր, շնչակտուր համոզում է, հրաման չկա, հերի՛կ ջան, ֆուտբոլ է, աշխարհի էն ծերում գոլ են խփել, անտեր շներն էստեղ վայնասուն են դրել, ասես «Վոլգա» են շահել:

«Անտեր շներին» վերաբերող մասը գոռալով է ասում, որ տեղ հասնի: Իր հզոր գրկի մեջ հալևորի ձայնն ու պոռթկումը խեղդում, տանում, նստեցնում է աթոռին:

Ֆուտբոլ, ոչինչ չի կարողանում հասկանալ հալկորը:

Ֆուտբոլ, ֆուտբոլ, ուրախանում է հարսը, որ իր խոսքերը, իբր, տեղ հասան, ֆուտբոլ՝ «Արարատ», հույ տուր:

Փլվում է աթոռին, ծերունու ուտերը գրկած, գլուխը՝ ծերունու թիկունքին, հեծեծում է՝ ինքն էլ չիմանալով ինչի համար: Սպասում է, մինչև հալկորը խաղաղվի, գլխի ու մարմնի ցնցումները հանդարտվեն, և երբ ինքն էլ խաղաղված, հոգոցով բարձրանում է աթոռից՝ իր գործին գնա, նկատում է ծառի ճյուղից կախ ընկած պատավին. ճոճվո՛ւմ է: Աչքերը չոկա՛ծ... Հիմի ոչ էն է խնդա, ոչ էն է լաց լինի: Թփթփացնելով վագում, կանգնում է ծառի տակ, ձեռքերն իր նման կանթում կողքերին ու տակնիվեր ժպտում:

Այ կնի՞կ, էս ի՞նչ գործի ես:

Կարլսոնը, որ ապրում է տանիքում, ծղրտում է թորը:

Ապահովության զգացումից պատավի լեզուն բացվում է: Խոխացնում, լացում է. Մեռա... սիրտս բերանիցս դուրս ա ընկել: Տերդ թաղեմ, էն տերդ, էլ ո՞ւմ ես սպասում, փրկի՛ր...

Հարսը՝ խնդմնդալով, արևի տակ ուռչող թթվի տակառը բերումդնում է ծառի տակ, բարձրանում աթոռին, աթոռից՝ տակառին և ձեռքերը կողքերին կանթած, մի ոտքն առաջ, կուրծքը ցցած՝ բլբլում.

Պտտվիր, պտտվիր, կարուսե՛լ, ես քո երգը վաղուց եմ լսել: Էլի անեծքիդ տուտը բացեցիր, հա՞, քոքեցի՛ր: Հիմի ո՞նց ես, որ ծառից չիջեցնեմ, թողնեմ Էդպես ֆոֆոաս, հը՞...

Կեսուրին ծառից իջեցնում, նստեցնում է տակառին, տակառից իջեցնում, նստեցնում է ծառի տակ: Ու հենց այստեղ պատավն ուշաթափվում է: Հարսի մերը չմեռնի, հարսը չգիտի՞ դա ինչ ուշաթափություն է:

Ա՛յ տղա, բեմուրագ, կանչում է, մի աման ջուր բեր, լցրու տատիդ գլխին, շո՛ւտ: Կկվի նման պատավի գլուխը ցցվում է վզի վրա.

Չէ՛, բեմուրագ ջան, չէ՛...

Անցել է հինգ րոպե: Հարսն էլի իր գործին է. թարմ շաղախով լի դույլը ճախարակով վեր է քաշում: Հալկորը նախկին դիրքով նստած է՝ աշխարհի վրա գարնացա՛ծ: Արեգակը բարձրացել, լուվել է ուղիղ նրա գլխավերևում ու խնդում է բիձուկի միամտության վրա: Թիթեռ է նստել հալկորի ճերմակ, տաք մագերին: Հանգստանում է: Թորը մտածում է հոր ձկնորսական ցանցը բերի, պապին բռնի, որ թիթեռին տիրանա: Պապը սրա համար խաղալիք է, կենդանի, մեծ ու

հրաշալի խաղալիք: Խաղ է խաղալու գլխին՝ առայժմ մոզոնում է:

Քստրստացնելով, տնքտնքալով տատր տնամերձ բակ է մտնում: Գոզնոցի գրպանում տանձ կա: Թոռը պարսաստիկը քաշում, սպառնում է.

Տանձ տուր ուտեն:

Քո համար են բերել, բենուրագ, էլ թվանք քաշելդ ի՞նչ է, իբր բարկանում է, բայց աչքերը ժպտում են. իր երես տված լակոտն է: Պարսաստիկը գցում է վիզը, ջրալի տանձը կծում ու չպչպացնելով բացատրում.

Լրիվ խելքը գցել է, պապի մասին է խոսում:

Հակոբ չի կարողանում, ինձ Ակոփ է ասում: Ակոփ, ասում է, քո հարսանիքի արադից մի բաժակ խմի:

Քանի որ տատը կարգին չի լսում, գոռալով ավելացնում է. Էս շաբաթ Ակոփի հարսանիքն է, ասում է:

Ո՞ւմ, ո՞ւմ հարսանիքն է, չի՞ լսում, թե լսածին չի հավատում տատը:

Իմ, քրքջում է թոռը, իմ՝ Հակոբի՝ Ակոփի:

Տատի ծնկները ծավվում են, ձեռքերը զարկում է ծնկներին ու մի բոպեի չափ մնում այդպես քարացածկանգնած: Արցունքները գլորվում են աչքերից: Հետո խցանված, ապշած աղբյուրի նման հանկարծ նորից բխկում է:

Արևդ մեռնի, ինչ մեռավ. դու Էդ ո՞ւր ես հասն, Խաչո...

Ու ծնկները ծեծելով, հին ժամացույցի ճոճվող վայրկենացույցի նման՝ գլուխը ուսից ուս տարուբերելով՝ պառավը ողբում է.

Էդ Ակոփը դու չես, բալա ջան, ինքն իր ախպեր Ակոփի մասին է ասո՞ւմ...

Ակոփին խփողի թևերը թուլանան, չուրախանա ամբողջ կյանքում, պատերի տակին կոկոսալով մնա... Արևի կտոր մեր ախպերն անպսակ մնաց,

կանաչկարմիրի տեղ սև գյուլեն ծաղկեց մեր ախպոր դոշին...

Պապիդ մինուճար ախպեր Ակոփը, պապիդ թն ու թիկունք Ակոփը, գյուղի կոմստնոլ Ակոփը... Պառավը գրկում, պաչպչում է թոռան գլուխերեսը, շունչ է առնում ու շարունակում.

Ոնց որ Էս շաբաթ իր հարսանիքն է ըլնելու՝ պապդ Էսօր հարսանիքի արադն է քաշում: Խաղ ասելով Էկավ իմ թագավոր ախպերը. «Գարնան կարմիր վարդի նման, ցող են ուզում քե՛զ նման...»: Քոռանամ, Ակոփ ջան, խելքից գետինը ճաք էր ընկնում, խաղ ասելով Էկավ՝ ախպերն արադ է քաշում: «Հարս, ասեց, Էրկու բաժակ բեր՝ ախպորս վարպետությունը փորձենք»: Բաժակները բերի, հացը, պանիրը, կանաչին... Մի կտոր պանիր դրեց լավաշի մեջ, բաժակն առավ ձեռը,

թե տանի բերանը, ձեռը օդի մեջ էլ մնաց... Սև հրացանը պայթեց, ու արունը բխկաց Ակոփիս բերանից՝ կարմիր... Ոնց որ չհավատար, աչքերը զարմացած, կապո՛ւյտ... Ո՞նց պապիդ սիրտը չճաքեց... Թևերի մեջ քսանչորս տարեկան թագավոր ախպերը հանգավ՝ աչքը հացին, կյանքին, նշանածի՛ն... «Դու էդ ո՞ր ես հասե, Խաչո», հալևորի ուրը ցնցում, ականջի մեջ կանչում է պառավը.

Ակոփի հարսանիքը՝... սև հարսանիք էկավ քո ախպեր Ակոփի գլխին, անթառամ ծաղիկ է բուսել Ակոփի գերեզմանին, Խաչո՛...

Հալևորը բարձրացնում է մատաղի գառան իր միամիտ, զարմացած հայացքը, չորացած շուրթերով բերանը կիսաբաց նայում է պառավին ու ոչինչ չի հասկանում.

Հաջա՞ն...

Հավերին կեր տուր, դիցուի՛, վերևից հրամայում է հարսը: Պառավը չի լսում:

Ասա, թող հավերին կեր տա, դառնում է որդուն:

Ասում է թող հավերին կեր տա, փեշից քաշում, ականջի մեջ գոռում է թորը:

Մի շատ կարևոր բան մոռացության տվածի նման, պառավը սթափվում, ծնկներն է ծեծում ու գոգնոցի փեշով աչքերը մաքրելով՝ շտապում է հավերի հավարին:

Այս պառավի համար հավերի սոված մնալն ու տանձը ժամանակին չքաղելը աշխարհակործան պատերազմի չափ մի ողբերգություն է: Սվսվալով գնում է հավերի հավարին ու մոռանում թոռանը պատմել, որ 37 թվից պապը Ակոփին սպանողին փնտրեց ու իզր բռնած գնա՛ց, 62ին, Ադլերի շուկայում, ձմերուկ ծախելիս բռնացրեց: Որ, փաստորեն, գնացել էր վրեժ առնելու ու ասեղ անգամ չէր ունեցել մոտը: Հենց շուկայի տնտեսական խանութից խոհանոցային մի դանակ էր առել, կանգնել մարդասպանի առաջ: «Ես եմ՝ Ակոփի ախպեր Խաչոն եմ, էկել եմ պարտքս ստանամ...»: Խփել ու ինքն իր ոտով գնացել, հանձնվել էր: Որ՝ մի ամսից ավելի տևեց պապի դատավարությունը: Է՛, կոլեկտիվացման դեպքերից սկսած, վաթսունմեկ վկաներ քննվեցին, շատ բան դուրս եկավ ջրի երես, և դատարանը, ի վերջո, պապին արդարացրեց: Այսքան բանը տատր թոռանը չպատմեց: Ոչինչ, կմեծանա՛ կիմանա: Ափսոս միայն, որ պապն արդեն չի լինի, չի լինի կենդանի պատմությունը, լեզենդը, որ այս պահին թոռան համար ընդամենը կենդանի խաղալիք է, մեծ ու հրաշալի խաղալիք: Խաղ է խաղալու գլխին, առայժմ մոգոնում է:

Դույրը վերևից շրխկում է գետնին:

Շաղախ տուր, բեմուրագ, հրամայում է մայրը:

Բենուրագ, դու բենուրագ, պարանի կեռը դույլին ամրացնելու փոխարեն գցես պապի բամբակյա բաճկոնի գոտուց ու մորդ ասես՝ «քաշի»... Մորդ էլ աստված ուժ է տվել, չի խնայել. հորդ ու աշխարհի վրա չարացած՝ ճախարակը վերևից պտտո՞ւմ է... Հավտորի քաշն ի՞նչ է՝ բաճկոնովբանով հագիվ 5560 կիլո. աթոռի վրայից թեթև, սիրուն բարձրանում է: Գլուխը դեռ ձեռքերի մեջ է: Չարնացած՝ իրենից հեռացող կրակին է նայում, չի հասկանում, թե ինչ է կատարվում: Հետո, հանկարծ գլխի է ընկնում ու կես բարձրության վրա ճոճվելով՝ պատին գարկվելով, խելոքխելոք բացատրում է.

Յա՛, հա՛րս, ախր, էս, ախր, ե՛ս եմ...

Կռանալ, նայելու հետ՝ ճախարակի բռնակը դուրս է պրծնում ապշահար հարսի ձեռքից: Քիթբերանի վրա հավտորը ծեփվում է գետնին: Միայն գիսկոցն է լսվում, ու էլ ոչ մի ծպտում:

Տատի՛, սրտապատառ կանչում է թոռը, տատի ջան, հասի, պապին մեռավ...

Անցել է 1520 րոպե: Արեգակը վերևից էլ չի ժպտում՝ լիաթոք ծիծաղում է, և աշխարհը չգիտի, որ աշնան օրով մայր արևի նման բարեհաճության համար պարտական է խենթերի այս ընտանիքին:

Թթենին արեգակից շնորհակա՛լ, շնորհակա՛լ է. ախր այս աշունն իր կյանքում կարող է նաև վերջինը լինել: Թթենու սրտի մեջ վարդ է աճել, կարծում է, թե արեգակի պայծառացումը իրեն է ուղղված, և սիրո խոստովանությանբ բացում է միամիտչքնաղ սիրտը նրա առաջ: Խե՛ղճ, ախր, դա իմ մահվան սկի՛զբն է: Թոռը՝ Հակոբչեղածը, վերջապես բռնել է թիթեռը, քորոցով ամրացրել արևհայաց պատին՝ չորանա, ու հիմա երգում է.

Սիրուն թիթեռ, ինձ ասա, թե ինչո՞ւ ես դու տխուր...

Ապրես, բալե՛ս, վերևից պատասխանում է մայրը, երգի, արտասանի քեռիներիդ նման, ամեն ինչով հո սրանց չե՞ս նմանվելու:

Հետո հիշում, չարանում է:

Բենուրա՛գ, քիչ էր մնացել, հա, մեզ բանտի ծակն էիր կոխելու:

Պապը նստած է իր աթոռին: Գլուխն ավերի մեջ: Վերացա՛ծ: Ասես ոչինչ էլ չի եղել, միայն սպիտակ վիրակապն է ավելացել ճակատին, որ աջ քունքի մոտ կարմրին է տալիս: Կրակը տնքում, մորմոքում է: Արաղը կաթիլկաթիլ լցվում է դույլը: Առավոտից մի դույլ արդեն լցվել է: Սա երկրորդն է: Պատավը... Պատավը լսողությունից բացի կարծես նաև հոտառությունն է կորցրել. արաղով լիքը դույլն

առել, գետինը ջրցանում, սրբում է, ջրցանումսրբում է... Ինչոր սվսվում է քթի
տակ:

Խեղճ հավևոր, իբր շատ արուն ուներ՝ Էդքան էլ կորցրեց...

Եվ հենց այս պահին բացվում է դարպասի դռնակը, ու երևում է թաղայինի
գլուխը.

Էս ի՞նչ բանի եք, հայ ժողովուրդ...